

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 79 - 25 Kuruş

16 - Kasım - Çarşamba - 1949

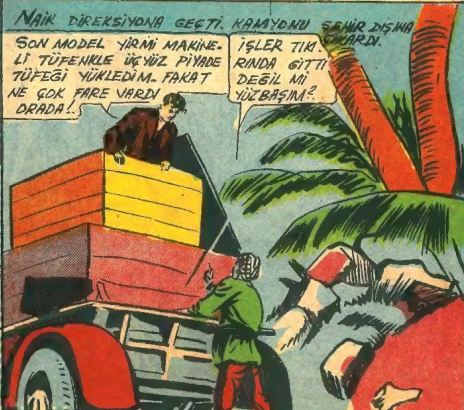

ERTEĞİ SABAH SİLÂH DEPOSUNDAN TEĞMEN TOMSONA TELEFON ETTİLER

TEĞMENİM, DÜN AKŞAM BURAYA SİLÂH YÜK LÜ BİR KAMYON GELDİ. SÖFÜR SİZİN GÖNÜ DERDİNİZİ SÖYLEDİ.

HAY ALLAH... BEN DUA LUS.. SA DEPOSUNA GİTMEĞİNİ SÖYLE DİM. ŞİMDİ ALDI RİM.

AŞKIN ZAFERİ

Beş gün sonra Kuptala
çatışmasının dağılmasında
Kuzeyli askerleri toplanmaya
davet eden davullar çal-
maya başladı.

BENİM VEFAKÂR ARKADAŞLA-
RINI! NİHAyet VAKİT GELDİ. ADA-
LET ARZUMUZA VE CESARETİMİ-
ZE SİLAH VE CEPHANESİ DE İLÂVE
OLDU. KUPTALAYA VE ONUN
MÜSTEBİT HÜKÜMDARINA
HÜCUM EDECEĞİZ..

KAHROLSUN!

KAHROLSUN MİH-
RACE!

26/2

BEN İNTİYARIM. BU BÜYÜK VAZİFEDE YE-
RİME BÜYÜK DOSTUMUZ SULLU'NU BİRE-
KİYERİM.

YAŞASIN POL!

BÜTÜN AŞİLER BİRLEŞTİ-
LER YÜRÜYÜŞE GEÇTİ-
LER.

BÜTÜN BUNLARI SEN HİZENİ
KURTARMAN İÇİN YAPIYOR-
SUN..

HAYRİ. BEN OLMAĞIM DA
BUNU YAPACAKLARDI.

O GECE
İNDİ BİR MİĞİR-
RAY GİTTİ.
GÜLE GÜLE
İNDİ..

KÖRÜKE-
FENDİMİZ
YERİ..

EY KUPTALANIN NEĞESİ.. YEŞİL
BAĞCERİN ÜNİDİ.. ADİL ABRAN
DRANAT'IN TEK TORUNU ABRANDA
SELİM.. ARTIK SENİN SAATİN GE-
LİNDİ.

BU İNTİYAR
KİM TUJAE

SENİ KUPTALA TAHTINA
ÇIKARACAK OLAN AĞIL
İNDİ YAVRUM.

TANT DEDİĞİNİZ
YER ÇOK YÜKSEK
Mİ? BEN KÖR.
SENEDİR BU
KARIM. ÜSTÜNDE
GÜNÜ BEKLE-
YORUM.

79/2

ARKASI VAR

Fred Morris, Elsie'ye dökerek: «Sen bana bugün bir kitap satın alacaktın» diye sordu. «Unuttun mu yoksa?»

Karısı kabahatli bir çocuk gibi boynunu büküp ve yavaşça: «Hayır» dedi. «Dükkanla girmeye cesaret edemedim. Çünkü mağazanın damını tamir ediyorlardı ve tam kapının önüne bir merdiven dayamışlardı. Bilyorsun ki ben.»

Fred güldü: «Evet, bilyorsun.» Ve sonra ziyaretlerine gelmiş olan arkadaş George Whinn'e, Elsie'nin ne demek istediğini anlatmaya alıştı. «Bir merdivenin altından geçmek karımı, müthiş bir aslanın inine girmekten daha çok korkutur, azızım» dedi. «Sözde böyle yaparsa işleri ters gidermiş. Ne tuhaf değil mi?»

George başını sallıyarak: «Tıpkı benim kız kardeşim gibi» diye cevap verdi. «Nedense bütün kadınlar böyle sağma şeylere inanır- lar işte...»

Tam o sırada Elsie de söze karıştı ve: «Siz ne dersiniz deyine» dedi. «Ben hiç te göz göre göre ba- gımı derde sokmak niyetinde de- ğilim doğrusu.»

George kadına böyle batıl iti- katlara inanmanın manasızlığı hakkında uzun bir konferans ver- meyi çok istiyordu ama vakit de epeyce geç olmuştu.

Fred'e Elsie'nin ellerini sıkı ve merdivenlerden inerek Salome maydanındaki evine doğru yola koyuldu. Glastonbury apartmanı- nın birinci katında, dayalı döşeli bir daireydi bu.

Sokak kapısını açtı ve elektrik düğmesini çevirirken gözüne ve- de duran bir mektup ileriye dü- rakladı. Zartın üzerindeki yazıyı tanııyordu, fakat köşesindeki yedi mavi yıldız görünce bunun meşhur falcı Zoro'dan geldiğini hemen anlayıverdi. Zira bu yıldız- lar, bu ünlü falcının hususi işaret- leriydi.

Mektubu çabucak açarak oku- maya başladı:

«Acele ve mahremdir.

Yarın, her türlü alım, satım ve para işlemleri için çok uğursuz bir gün olacaktır. Bir felakete uğramak istemiyorsanız bu gibi şeylere uğramaktan kaçınınız.

Çünkü Piramitler böyle söy- lüyorlar.

Zoro.

George ciddi bir tavırla başını salladı. Ertesi gün borsada pek çetin mücadeleler olacaktı ve ken- disi de bu arada eline büyük tr- asatlar geçeceğini tahmin ederek sevinliyordu. Fakat şimdi, Zoro'nun bu ikazından sonra bunların hiç- birine iştirak etmemesi lâzımdı. Zira onun söylediklerini yapma- maktan ihtar etmekle birdi.

Bu ikazın manasızlığına bile bu meseleden bahsetmese doğru ol- mazdı. İşin mahiyetini bilmedikle- rinden George'un böyle asılsız şey- lere inanmış zannedip ona güle- bilirdi ki çünkü.

Halbuki çok küçük yaşından- beri Münih'te doğmuş olan ha- nım ve eserlerini tekkik eden Zo- ro'nun mistik bir dahi olduğu şü- phü güphe götürmez bir hakikatti. Son zamanlarda Mısra giden bu emsalisiz adam Piramitleri yakin- dan tekkik etmiş ve onların gü- neşin yuğrüneği gibi olan müsa- besiz birer kâğıt görünce göre te- bib ederek Menfis ilâhının bütün sırlarına vakıf olmuştu.

George bütün bu malûmatı bir iki ay önce tesadüfen eline geçir- diği Zoro'nun hayatına ait küçük bir kitaptan edindiği. Zoro büyük bir bilgin ve falcıydı. Kendisi de- ğil fakat kadim Mısra'daki kâh- nâhında kehanette bulunabilece- ğini de asla iddia etmezdi. Sadece Mısır Piramitlerinde mevcut bulu- nan ve her insan için senenin mü- sayyen günlerini uğursuz kılan e- sarerâz kuvvetlerin sırrını bilir-

di. Siz de Zoro'ya peşin tarafından beş liracık gönderdiğiniz takdirde en umulmadık ve en meşum felâ- ketlerle karşılaşacağınızı bugünlü- re, önceden öğrenebilirsiniz.

George da lâf olsun diye beş liraya kıyarak Zoro'nun müşterisi olmuştu.

Ertesi sabah saat tam üçte Zoro dairensin kapısını kâpiyarak asan- söre doğru yürürken birdenbire iri yeşil gözleri pırıl pırıl yanan ko- şman ve alımsayır bir kediye rastlayan George'un aşıbuşa bışbü- tlenmişti. O zaten kedilerden nefret eder ve onlarla aynı çatı altında dahi yaşamaya tahammül edemez- di. Hayvana hatırı sayılır bir tekme indirikten sonra ilerledi.

Zavallı George bayağı korkma- ğa başlamıştı. Gerçi böyle şeylere pek kulak azamadi ama artık tes- düfün de bu kadar katmerlisi ola- mazdı ya. Sanki bir gece evvel al- dığı o mahut mektup yetmişyormuş gibi şimdiki de karsısına uğursuz bir kara cımbı çıkıp aklını alıak bulak etmişti.

Tünele binerken okâsâr dalğın- dı ki az kalsın yanbasında oturan kırk yıllık dostu Parkin'i bile ta- nımayacaktı. Beraberce istasyona doğru yürümeye başladılar. Derken Parkin birdenbire ürkek bir ta- virle etrafına göz attıktan sonra arkasından kulağına eğildi ve ya- vavaş fısıldadı:

«Bugün çok para kazanmak is- ter misin, George.»

George'un aklı bambaska şey- lerle meşguldü, farkında olmadan «Evet!» diye cevap verdi.

Çabuk: «O habere de!» Elsinore Bankasının hisse senetlerinden nümûnî olduğu kadar fazla satın- almaya başla. Zira emin bir kay- naktan öğrendiğimize göre fiatları çok yükselecektir...»

George alâsulü teşekkür etti, fakat aslında bu habere zerre ka-

F A L C I

Nakleden: Selma Büket

George kadına böyle şeylere inanmanın manasızlığı hakkında.

dar ehemmiyet vermemişti. Çünkü mütemadiyen Zoro'nun ihtarnı düşünüyordu. Eğer onun söyle- diklerine kulak asmaz ve o gün borsadaki oyunlara iştirak ederse kimbilir ne kârlı işler çevirecekti ama içine korku girmişti bir kere.

Yazıhanesine vardı ki zaman or- tağı Benchley'i kendisini bekler buldu. Adam hemen, Universal Bankasının hisselerine böhrek elden çıkarmaya karar verdiği çok kıy- metli bir binanın o gün satılaca- ğını müjdeli ve:

«Bu fırsatı kaçırarak aptallık olur, George» dedi. «Ben hiç vakit kaybetmeden muamelelere başla- yacağım ama bu hususta senin de fikrini almak istiyerek bekle- dim. Nasıl, kabul ediyorsun değil mi?»

George sert bir sesle: «Hayır» diye cevap verdi. «Ben hiç te pa- ramızı soğaka atmak niyetinde de- ğilim.» Ve sonra çabucak hususi o- dasına geçip kapıyı kapadı. Öğleze kadar da hiçbir iş elini sürmedi. Nihayet vakti geldi ve gû- nün ilk yarısını kazasız bolasız al- tattığı için Allahına şükürler eden George tam kapıdan dışarı çıkarak üreyeken telefonun çağdığı işite- rek âhizeyi kulağına götürdü.

Telin öbür ucundaki Benchley'di ve kızgınlıkla titreyen bir sesle: «Beni dinleseydin çok iyi olacaktı. George» diyordu. «Çünkü sabahle- yin bahsettiğin binayı satın alan kimse, yarım saat sonra hisselerini yüzde yüz kârlı bir başkasına devretti.»

George telefonu böyle işli kapa- dı ki âletin birkaç parçaya ayrıl- masına ramak kalmıştı. Zoro'ya inanmak ne büyük aptallık etti- ğini düşündükçe hiddetinden başı- nı taslara vurmuş geliyordu. Akşamı nasil ettiğini bilemedi ve gün ka-

rarınca üreyeken soluğu arkadaş- ı Fred'in evinde almak niyetiyle so- kağa fırladı. Zira ancak ona der- dinin dökmekle teselli bulabilecekti.

Hızlı adımlarla Queen Victoria caddesi boyunca ilerlerken arkasın- dan birinin seslendiğini işiterek başını çevirdi ve Wilson'a yüz yü- ze geldi.

Wilson: «Sana öyle acıyorum ki bilsen» diye söze başladı. «Halbuki eğer dediğimi yapsaydın şimdiki se- nin bulunduğun yerde Ağa Han'ın bile lâfını etmeye utanacaklardı.»

George gaskın gaskın sordu: «Ne demek istiyorsun?»

«Elsinore Bankasının hisse senet- lerini satın alının birkaç dakika sonra bunları yüz binlerce lira ka- rıla Calabarlar devrettiğinden ha- berin yok galiba? Bunun böyle ola- cağını ben önceden biliyordum ama sana lâkırdi anlatmak mese- le...»

Bu haber zavallı George'a pek büyük bir darbe olmuştu. Handiese olduğu yere yığılıvercekti. Öteki neşeli bir sesle devam etti:

«Hem de bu talihli kimmiş bili- yor musun? Bir Piramit masalı uydurup elâlemi dolandıranak ha- namam sahibi olan Zoro andına bir falcı...» Herif bundan başka Universal Bankasına ait bir bina- dan da âliyyan parasını kazanmış.

Asıl işin tuhaf tarafı da şu: satıl- dıkları esnada Zoro'dan başka alıcı bulamayan bu hisseler, sonra- dan birdenbire kıymetini veriyor- larmış. Hanı adamı ermiş oldu- ğuna benim de inanacağım geliyor doğrusu...»

George'un ne Fred'lere kadar gidecek halli, ne de onlara olu- bittiklerinden bahsedecek yüzü ka- mıştı...

V ernon necele cevap verdi: «Hayır, ölmemiş, manâsıf ama dayaktın yarı ölü hale ben orada neden yokum sanki! O kadar büyük bir öğünce kaçırımı- tım ki!»

Vilâ'nın beyaz yüzü biraz daha beyazlaştı. Genç kız fısıltı kadar hafif çıkan bir sesle:

«Kim dövdü onu?» diye sor- du.

«Körn Tod! Onun da yüzü fena halde çilimsiz. Zira Star korka- çıkı yumpuklarıyla cevap vereceği yerde bir sürühi atmış!»

Vilâ endişeye kuzeninin koluna sarıldı. O,

«Ne? Bir şey olmuş mu? Mr. Tod...»

«Yok canım, birkaç bere. Ama Star görülecek haldeymiş! Çocukların dedine göre kavgâ ancak birkaç dakika sürmüş ama herhalde müthiş olmuştur.»

Vilâ, «Nerede olmuş?» diye sordu. «Külliye! Hiç akın alır mı? İdare heyeti bu abah hemen toplandı. Kavganın sebebi ve bütün tafsî- lâtı yüzü öğünlenciyse kadar işisi de muvakkaten tardedildiler. Ama herkesin işinde bakılırsa suçlu Starmış. Ondan istifa etmesi istene- cek, herhalde! Kimse kavganın asıl kâhâni bilmiyor, yahut da bana hiçbir şey söylemiyorlar. Maamafih Tod'un şahsına bir şey yapmadığı muhakkak. Küfür filân etmemiş. O- na sadece (sövalye) demis. Bundan kavgâ çıkar mı?»

Vilâ ellerinin ansızın titremeye başlanmasını göstermek için par- maklarını birbirine kilitledi ve al- çak sesle,

«Öyle, ama Star bu, belli ol- maz. Ondan evvel kimbilir neler söyledi ki Tod karışmağa mecbur kaldı! Çocuklar da bir şey söylemi- yorlar mı?»

Bu sırada Velâ kapda göründü. «Affetirseniz, Miss. Size bir mektup var.»

Vilâ usûrân uzattığı tepsinin ü- zerinde duran mektubu aldı. Zarfın üzerindeki yazıyı tanıyıyordu, ama içine dokunulmuş bir his onun kalbini daha hızlı çarptırmağa başladı. Mektupta şöyle yazıyordu:

«Aizlem, Miss Moris,
«Bugün ziyaretinize geleceyece- ğim. Bunun için üzüliyorum demek bile istemiyorum, zira duyduğum şey keâfînetlerle anlatılmayacak ka- kar derindir. Dün gece hafif fakat müessesetiz bir otomobil kazası geçirdim. Kırılan can yüzümü bi- raz acayip bir kılığa soktu. Ma- mafih bir iki gün içinde tabii ha- lime dönebileceğimi umuyorum. Ablam Mrs. Eikman yarın sizi zi- vâre edecektir. Ben de ilk fırsatı- nız olur demek için sizi rahatsız ede- ceğim.
En samimi esef ve hürmetle- rime,
«Körn Tod»

Vilâ mektubu okuduktan sonra okadar derin bir düşünceye daldı ki Velâ nihayet hafifçe öksür- dükten sonra,

«Cevap var mı, Miss?» diye sormağa mecbur oldu. «Mektubu getiren çocuk bekliyor.»

«Hayır - ama dur, bir da- kika!»

Genç kız yüzü masasının başı- na oturu ve sürâtle cevap verdi: «Pek aziz Mr. Tod, «Geçirdiğiniz otomobil kazasına çok üzülüm. Eski zamanlarda so- şâlyeler otomobil değil atla gezer- lerdi, benzerden. Ama ne de ol- san, teklîl değışse bile ruh gene aynı ruh, değil mi? Bu ruhu bir zaman- lar istisnâfî karşıladığımı duyul- nünce şimdi utançtan yüzüm kıza- rıyor. Asıl ösür dileyecek olan zî- değilisin, benim. Onun için gele- ğeğin için şâbîrîlıkla bekliyo-

Aşk ve Macera Romanı: 19

rum.

«Hasta la vista,

«Vilâ Moris»

Velâ kızın yazdığı mektubu alıp gittikten sonra Vernon daha fazla sabredemeyince,

«O Vilâ'cağı, gelincikler gibi kızarıyorsun?» dedi. «Neyin var, Allahasâma?»

Vilâ billür bir bir kâhkahâ attı. «Sâcmalık etme, Vernon! Tod bugün ablasıyla bave gelecektî. Geleceğiyle ilgili haber göndermiş. Dün gece şöyle hafif bir otomobil kazası geçirmiş telâ.

Vernon güldü.

Çocukların dedine göre kavgâ kusa sürmüştü.

«Öyleyse Star şöyle ağır ta- rafından bir alindir kazası geçir- miş olacak Ha, Vilâ, otomobil de- din de akıma geldi. Eğer kızmaz- san sana bir nasihatle bulunmak istiyorum.»

«Tabii kuzum, Vern!»
«Öyleyse kursunı otomobille- rin göze görünümüş şeyler oldu- ğunu zannetme!»

«Ne demek istiyorsun, Ver- non?»

«Bizim çocuklardan birkaçı seni sahane, kursunı bir otomobili- nin içinde görür gibi olmuşlar da. Ben de Mason Nort veya bizim valide- le peder duyup ta başının etni ye- meğe baslamadan evvel sana ha- ber vereyim, dedim.»

«Eksik olma, Vernon. Sual sormağa başladıkları zaman vere- ğim cevabı biliyorsun: Sadece sıkıldım! Sen de hiçbir şey bilmi- yorsun, değil mi?»

«Hiçbir şey bilmiyorum.»
Vilâ kuzenine permaklarının u- çuyla bir öpücük gönderdi, sonra rüzgârın önüne atılmış bir gül ya- rağı gibi hafif ve zarîf, koşarak geldi.

Genç mühenşin o sade, resmî

pusulasını en ateşli bir aşk mek- tubuyumsa gibi göğüsüne bastırmıştı ve gözleri çik taneleriley yâkılmış menekşeler gibi prıldıyordu.

Körn Tod on gene bir kere de- ha bilmediği bir tekere daya ha- kâretten korkmuştu. Ona bir kere daha sövâylekî emtişti. Ama ya kendisi buna karşılık genç mühen- dise ne gibi bir teşkâkünde bulu- nuyordu? Bâlikân onun bütün plân- larını alt üst ediyor, en büyük eme- lîni tahallülüyor. Körn hakikati du- yunca acuba ne yapacak? Vilâ hakkında ne düşüncekti?

Genç kız gözlerine yakıcı yaşla- rın dolduğunu hissetti. Ama sonra azimle dudaklarını ısırdı ve ayağa kalktı. Vilâ Moris kendi saadetî tehlikeye düştüğü zaman asıl gaye- sinin unutan bir mahallelik çocuğu olabiliirdi. Ama Centilmen Con- fun Bill şahsı saadetden daha mühim,

«Lâzımı yok, Dan! Onlar nasıl olsa ale! İsten alsın mesul olan başkasıdır. O da şimdiki ce- zâsını buldu. Şimdi pesimizde kaç tane var?»

Dan durgun durgun, «Ben u- çânesini tanıyorsun» diye cevap verdi. «Cemâze âlayına döndük, Miss. Fakat yakalın kuratıraçağ- nız pek ümit etmiyorum.»

«Öyleyse geçen gün gittiği- mi eve sür. Oraya kadar bizi ta- kîp etmişlerdi, nasıl olsa, onun için ziyânı yok. Gene küsedâ bekle.»

Vilâ evin önünde durdu ve sa- ğına, soluna bakmadan üzerinde «Lopez» yazılı bir düğmeye bastı. Sokak kapısı hemen kendiliğinden açıldı. Genç kız iki kat karanlık merdiveni koşarak çıktı.

Kinik kadın kapısında iri, yu- muşak yüzü, zayıf bir kadın onun bekliyordu. Ziyaretçiyi misafir ol- dasına alırken üzerinde aşkîlar bir heyecan vardı. Vilâ hemen,

«Abhapların nasil?» diye sordu. «Annelerin evinde rahat- ları mı?»

Kadın hafif bir lâtîn şivesiyle, «Çok iyis diye cevap verdi. «Delikanlının Bazar sırtı ağrıyor- mu? Bazarın hale yağsa, Miss?» diye sordu. «Annem ona kendi ha- zarladığı bir merhem sürüyor. Co- çuğun ağrıları dinmiyor mu?»

«Ya Senyora?»

Kadın aşkîlar bir tereddit geçi- rdi. Sonra,

«Eğün gün ateş başında o- turtuyum. Faza bir bekliyo- ruyum. Ama halinden bir şikâ- yeti yokmuş.»

Bu cevap Vilâ'yı tatmin etme- mişti Zira kadının halindeki tere- ddit fenâsı âlâmeti.

«Evet! Ne zaman geleceğinizi soruyordum? Ama bir şiddet- den bekliyorsunuz. Bilyorlarım. Bu- yuna Lopez bir an duraldı sonra, «Annem onlara bârek pigiriyorum. İspanyadan bârek pigiriyorum. Hal- linden ikisi de memnunsunlar.»

Vilâ'nın içi gene de rahat etme- mişti.

(Arkası var)

Uğur Getiren PARA

Nakleden: S. DERMAN

Parkonia mahallesindeki küçük evlerinin mutfakında pasta yapmaya başlayan genç Mrs. Bruce, bir yandan da neseli sarıklı söylüyordu. Kocasını Tom da, yitirdiği yumurtası ve ruj bulaşıklarını silerek biraz önce işine gitmişti.

Evdən çıkmadan evvel, kadın: «Beni dinle, sevgilim, demisti. Hediye almak yok, anlayışlı mı?»

Tom: «Nasıl olur, karıcığım, diye iltiraz etti. Bu, evlenmemişin ilk yitiminmi...»

«Gantani unuttun, Tom.»

«Şimdi bırak şu cantayı da ne istediğini söyle bakalım.»

«Pekala. Mademki ısrar ediyorsun, o halde alacağın hediye evde de işe yarar bir şey olsun bari.»

«Sen dünyadaki insanların en iyisi, ben de en talihlisim, Lue. Bugün neler yapacaksın?»

«Her zamanki gibi. Ortalığı toplayıp mutfaka gireceğim.»

Adam birdenbire ciddileşti ve: «Aman dikkatli ol, dedi. İçeriye sakın yabancıları sokma.»

«Ne o, kışkıklık mı başladı yoksa?»

«Hayir Sue. Polislin bir türlü ele geçiremediği hırsızı unuttun galiba?»

Kadın güldü: «Aklına böyle kötü şeyler getirme, kocacığım. Adam bizim neymizi gelecek zaten...»

Kirik iskemlelerimizi mi, yoksa Can halatından kurtulmuş şu pis bronz kitap keşimleri mi?»

Tom: «Herif delinin biriyim, dedi. Üstelik öteberi calmakla da iktifa etmiyoruzmu?»

«Adam sende... Şehirdeki dört milyon kadının içinde bu la bulma beni mi bulacak?»

«Çyle deme Sue! Sen onların en güzeline, çünkü...»

Sue: «Haydi, kahveni çabuk iç. Diye lafı değiştirdi. İşine geç kalacaksın.»

Tom tam dışarı çıkarken durakladı ve: «Sokak kapısına kalın bir zincir taktıraksı heh fena olma-yacak, sevgilim, dedi. Hem sen ne dersin de, bugün içinde çok tuhaf bir his var. Bankı başımıza fena bir şey gelecekmis gibi bir his...»

Dün akşam da yolda önümden kara bir kedi geçmişti.»

Sue: «İstikbalde büyük bir si-gorta şirketi müdürü olacağını a-lanmış diye takıldı. Mutlaka kom-sudaki kedinin yavrusundan bi-ridir...»

Hah, iyi ki aklına geldi. Yarımda yeni bir yarım siling var mı Tom?»

Tom ceplerini karıştırdı ve: «Var ama, dedi. Pek yeni değil!»

«Nigin?»

«Postman işine koyacağım da... Sana bir sürpriz yapmak istiyor-dum. Onu bulanın talihli ağır-mış derler...»

Tom saatine bakarak: «Eyyah, dedi. Sekiz buçuğu geçiyor. Ve ka-dimî harekete öperek koyar adımla-riya uzlaştı.»

Sue kumbarasını içinden yeni bir yarım silinglik çıkarmadığı için üzülüp dururken ön kapının zili çaldı.

Kadın seslendi: «Kim o?»

Kalın bir ses: «Kapınızı tamir etmeğe geldim» diye cevap verdi.

«Sizi kocam mı gönderdi?»

«Evet!»

Sue kapıyı açtı ve içeriye ırlı yarı, pejmürde kıyafetli ve bayat bira kokulu bir adam girdi.

«Suraya bir zincir takacağım, dedi. Kadınlar buçuklerinde pek em-niyette değiller çünkü... Hele sizin gibi olursanız...»

Ve kirli torbasından bir çekik, kalın bir zincir, ve bir de tornavida çıkardı.

Sue: «Affedersiniz, diye sordu. Parak bir yarım silinginiz var mı acaba?»

Sue: «Ben mutfaktayım, diye hatırlattı. İşinizi bitirince bana da gösterin, olmaz mı?»

Sue: «Hemen işe başlayın bari, dedi. Bugünlerde çok meşgul olma-lısınız.»

Adam kanlı gözlerini kadının küçük ve biçimli yüzüne dikmişti. Boğuk bir sesle cevap verdi:

«Vaktim çok!...» ve partial ayak-kabalarını sürükleyerek tembelce kapının önüne cömeldi.

Sue: «Ben mutfaktayım, diye hatırlattı. İşinizi bitirince bana da gösterin, olmaz mı?»

Pastayı tam fırına sokarken birdenbire durdu. İçine para ko-yamay unuttu. Halbuki Tom

buyle seylerden çok hoşlandı ve şimdi malikane bir yarım siling bulması lâzımdı. Adam rahat-siz etmek için arka kapıdan fırladı ve çarşadaki bütün dükkânları dolaymaya başladı. Aksi tesadüf hiçbir yerde de istediği gibi par-lak bir paraya rastlamıyordu. Ni-hayet çarşının ta öbür ucundaki cahanade istediği gibi pırı pırı bir yarım siling bulabilirdi. Sokağa çıkalı neredeyse bir saat olacaktı ve çilingir de zinciri taktıktan sonra onu beklemekle usanarak sıkı gitmişti herhalde. Nitekim eve dönünce tahmininde yanlışla-dığını anladı. Para sağlanmıştı-ve odın ortalarında yaktı.

Saat tam altı buçukta Tom iş-lik çıkarak işleri girdi. Elinde de küçük bir paket vardı. Hemen Suenin yanına koşup: «İşte, hedi-yeli» dedi.

«Tenbihimî unuttuğum ya?»

«Elbette karıcığım. Yalnız sim-di karının çok acıktı. Onu yeme-ken sonra açarız olmaz mı?»

Kadın dansa hermanca költelini domates çorbısına daha költelini ıstahla yediler ve Sue, ortasında bir tek mum yanan yitidönümün pastasını ortaya getirdi. Lokmala-rı birbirli arđına atıstıran Tom, açını dolduran kocasından bir parçanın arasından: «Katili ele ge-çirilecek, dedi. Bütiñ akşam-ge-çetleri bundan bahsediyor. Öğe-den sonra bu cıvardaki apartman-ların birine girmiş ve tam ev sa-hibi kadının üzerine saldırırken yakalanmış. Eğer notkaddaki polis kadının feryatlarını işitmeseymiş zavallının hali harapmış. İşin tu-haf tarafı da ne biliyor musun? Herif kendini işçi diye tanıtarak...»

Birdenbire aklı yüzünü buruş-turdu ve devam edemedi. Masanın üzerine kapamış, ıllıyordu.

Karısı: «Neyin var, Tom?» di-yeye haykırdı. Ne oldu?»

«Hiç, şu senin uğurlu yarım

SİNEMA

Evelyn Keyes

Hayati Bağdat Perisi filminde Alestet'in sihirli lambasından çıkan kumral saçlı, çapkın perişi kim unutulabilir? İşte bu nâhif ve zarif genç hanım 2 Kasım 1926 de Tekkasa'da dünyaya geldi. Annesi ona zarafet vermek için dans ve şan dersleri aldırmağa başladı. Evelyn güzeldi de, Herkes ona sahneye çıkıp artist olmasını teklif ediyordu. Evelyn orta mektebi bitirdikten sonra Georgia ve komşu eyaletleri dolaşan bir dans trupuna iltihak etti ve oradan Ted Flo Bito'nun caz orkestrasına geçti.

Amerikayc Evley Keyes'in şarkı söyleyip dansetmesini beke-nen ve onda artistlik için büyük bir kabiliyet gö-reten Ted Flo Bito bir tavsiye mektubu yazarak genç kıızı Hollywood'a gönderdi. Evelyn o zaman henüz 17 yaşındaydı. The Buccaneer ve Rüzgâr Gibi Geçti filminde ufak tefek roller oynuyarak yavaş yavaş yükseldi. Ancak Bağdat Perisi filmindeki cın rolyele birinci sınıf bir sanatkar olduğunu isbat etti. O amandan beri durmadan parlak filmler çeviriyor. Son filmi Enchan-ted - Büyülenmiştir.

Hususiyetleri Sarı saçlı, kestane gözlü, zayıf nâhif bir dilber olan Evelyn Hollywood'a kabına sığmayan, faal ve şen şahsiyetle meşhurdur. Son derece sıcak canlı ve samimidir. Hayvanları, çalışmayı sever. Son za-manlarda üçüncü kocası rejisör John Huston'dan ayrıldı. 14 yaşında Meksikalı bir manevî oğla evlendi.

Sue: «Tabii, diye kekeledi. Süp-hesiz. Kapı zinciri değil mi bu?»

«Tâ kendisi, Onu hemen yerine takayım bar!...» Ve doğrulup ka-pıya doğru yöneldi.

«Bu da ne? Buraya bir zincir takalım!»

Sue hiçbir şey söyleyemedi. Tom karısının yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı.

«İşin küçük şeytan seni, diye fısıldadı. Meraklandığımı biliyor-dun ve beni sevdiğimi işçi ben-den evvel davrandın ha! Ne çok talihim varmış ki senin gibi bir çek almışın!...»

Sue: «Evet, dedi. Hakikaten çok talihlisin!»

Sue: «Tabii, diye kekeledi. Süp-hesiz. Kapı zinciri değil mi bu?»

«Tâ kendisi, Onu hemen yerine takayım bar!...» Ve doğrulup ka-pıya doğru yöneldi.

«Bu da ne? Buraya bir zincir takalım!»

Sue hiçbir şey söyleyemedi. Tom karısının yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı.

«İşin küçük şeytan seni, diye fısıldadı. Meraklandığımı biliyor-dun ve beni sevdiğimi işçi ben-den evvel davrandın ha! Ne çok talihim varmış ki senin gibi bir çek almışın!...»

Sue: «Evet, dedi. Hakikaten çok talihlisin!»

Sue: «Tabii, diye kekeledi. Süp-hesiz. Kapı zinciri değil mi bu?»

«Tâ kendisi, Onu hemen yerine takayım bar!...» Ve doğrulup ka-pıya doğru yöneldi.

«Bu da ne? Buraya bir zincir takalım!»

BİR SÖY GÜN

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Birkaç gün e civarda olasak
Linthorpe'ların günlük hayatlarını
öğrenmeye çalıştık. Aksam saat al-
tıya beş kala ihtiyar kuyumcu vit-
rinin arka camını açarak üzeri ka-
dife kaplı büyük mücevher muha-
fazasını içeriye alıyor ve oğlu ile
beraber bunları aşıp bir kutuya
yerleştirerek kasasına kilitliyordu.
Bütün bu izlerin görülmesi de beş
dakika kadar sürüyordu

Josiah, mücevherler sayısız
harekete geçmeye hazır olmalı. Pîa-
nı geyiz basıttı. Dükkânın Rossiter
sokağındaki kapısının içeriye gi-
rerek ve daha antredekine maske-
sinin yüzüne geçirerek işi göz ya-
rıştıracak işle dolu ampulü patla-
tacak. Gazin tesiriyle aksırması
ve gözlerinden yaşlar boşanması
başlayacak olan kuyumcu ile oğlu-
nun bu vaziyette onu tanımlarına
imkân yoktu. Josiah da hemen ce-
lerini doldurduktan sonra karartıl-
mış olan sokağı fırılayarak çabuk
ortadan kayboluyorecekti ve yüzü
göz maskesi ile örtülü olası
iş için kim olduğunu başkaları da
farketemediyceklerdi. Genç Albert
Linthorpe'un leri dercede mişşop
olduğuna herkes bilirdi ve zavallı
delikanlı burnunun ucunu bile gör-
mekten âcizdi zaten!

Bunun için iki ay önce Ameri-
kaya gidip gözünü tedavi ettir-
mişti ve şimdi artık gözlükle do-
luyorodu ama şükük başkılarından
hâlâ iyileşemediği kolayca belli o-
luyordu. Esasen kulancacağı gazın
ne kadar tesirli olduğunu bilen Jo-
siah Linthorpe'ın kendisini tanı-
maları zerre kadar akılna gelmiyo-
rdu.

Mehtaşiz ve zifiri kararlık bir
akşamdı. Josiah Eldred, Bossiter
sokağının köşesine gelecek bilele-
meğe başladı. Saat tam altıya beş
kala ihtiyar Linthorpe üzeri ka-
dife kaplı büyük mücevher vitrinin arka
camını açtı ve elmas muhafazasını
(Devamı 11. sayfa)

Josiah hemen içeriye atıldı ve tam mücevherleri cebine indirirken delikanlıya talafdi.

Mr. Josiah Eldred'in kurgul sa-
kallı nice yüzünde kurnaz
hasanlık bas bir ifade vardı.
Yarı aralık gözlüylei etrafını
kükümseyerek seyredir, faslılı bu-
kümde kışın sesyle de yaradışlı it-
barıyla sinsi olduğunu çabucak a-
cıya vururdu. Yani sözün kısası
Mr. Josiah hiç de itimada şayan
bir adam benzemeydi. Fakat büt-
tün bunları rağmen tam on beş
seneden beri oturduğu Mansborough
şehrini meşhur simaları arasında
yer almıştı. Zira hem semir meclis-
inde işi idi, hem de çok zengin
bir insan müteahhidiydi.

Bu yüzden de A. R. P. Pasif
Korumaya Servisine gönüllü yazmış
istediği zaman kendine istenilen
bir muamele yapmak lüzumu hosil
olmuş ve ahkâmî durumunun tesbi-
ti için sadece civardaki polis mer-
kezine müracaatla iktifa edilmisti.

Halbuki soruşturmasını bu gi-
bi ilerde idet olduğu üzere Scot-
land Yard'dan yaparlardı, o vakit
Eldred'in mazininin pek de tahmin
ettikleri kadar temiz olmadığını
öğrenecektik. Çünkü işi aynı
Cotcher Bourron olan bu adam u-
zun müddet faaliyetle bulunduğuna
ve birkaç gün de ele geçirildikten
sonra senelerce önce izini kaybet-
miş namlı mücevher hırsızlarından
biriydi.

Cotcher çok çevik ve soğukkan-
lıydı, üstelik de tehlikede olduğuna
hissedince elini kana boyamaktan
çekinmiyecek kadar azınlıy ve hiç
kimseye yakından arkadaşlık et-
mekten hoşlanmazdı. Bu yüzden
de birçok masumun canını yakmış
zamanlarda bile onu yakalamak
her babayığın harcı olamamıştı.

Şehir Pasif Korumaya Teşkilâtı
Zehirli Gaz Servisinde vazife alan
Mr. Josiah J. 27 No. 1 grubun ka-
mâri sefiridir ve tesadife bakın ki
kuyumcu çarşısı da mintakası da-
hiliinde bulunuyordu.

Bu küçük arızada zengin elmas
ticaralarının mağazaları vardı. Bun-
ların arasında gözü en fazla çeken
de Linthorpe'un dükkânıydı. Vitrin-
ni çok kıymetli ve gözlü mü-
cevherle süsli olan bu dükkân iki
kapılıydı ve bunlardan biri Rossi-
ter sokağına, öteki de Avenleigh

caddesine açılırdı. Josiah Eldred'de
buradan her geçişinde işinin u-
haf bir şekilde eridiğini hissederek
akından kötü şeyler geçirmekten
kendini alamazdı.

Nihayet günün birinde daha fa-
za dayanamayacağına anladı. Ellin-
deki imkânlar da işini bütüsbüt
kolaylaştıracağına benzeyordı, R.

A. P. de çalmışına başlıyalı Lachry-
ma IV. gaz kapüllerinin naad kul-
landırmış bütün teferüatıyla öğren-
miş ve kendisine bir de gaz mas-
kesi verilimişti. Simdi arktı bütün
mesale tesiri on beş dakika sürer.
bu ampullerden bir tane edindikten
sonra bir zamanda dikkatini girebi-
lecekti.

İhanet...

Nakleden: Leylâ BEKEM

Madam Herma sabah sabah kalk-
ması ortalığı topkuyordu. Kocas
hecebir düz aksan on beş günlük
bir seyahatten dönmüştü. Sabah,
giderken koca kahverengilerini
ayrımca, aklı zehir ebislerini işe ike-
lenin üzerine fırlatıp atmıştı. Madam
Herma: kocasının sağa sola atıldığı
dizleri eysaları ofıya polıya topla-
maktan başka ne yapam. Ama bunu
fırat bılı kocasının ebislerini cer-
lerini yoklamayı ihmal etmezdi. Merak-
tan değil tabii, eşi kocası bir sevin-
i unutmaz olmasın diye.

Neticinde bugün de ceketinin cebin-
de çıldırın unuttumtu. Madam Her-
ma cizdânı görünce ceketini tekrar i-
kenlerini üzerine fırlatıp, masanın ba-
sına inceden inceden tekişe koyuldu. İki
tane on liraldı, bir kaç kart vizit, bir
kaç adres, üç tane pul, bir tane kul-
lanılmıs siyema bileti, bir hüviyet ya-
rakası, bir cenngeli işine, iki kürdan,
ve bir iki telefon numarası. Madam
Herma bunları zarzaraz seyer edük-
larına kanat getirmiş hepini bir ke-
nara itti. Sıra cizdânın gitti göziine
gelmişti. Madam Herma gözü ters
çevirip işiti masanın üzerine düştü. Ma-
sanın üzerine düşenleri görince kan
beyazına fırladı. Bir yüzük benknat,
ve bir mavi zarf. "Bak hele param
göz diye her zaman söylerim durana
sen" diye mırıldandı. Zarfı açınca i-
cinden tam üç tane negatif fotoğra-
fı çıktı. Bunlardan ikisi bozuk ve haka-
raydı. Madam Herma onları derhal ya-
mı başında duran çok aspetine fırla-
tıp attı. Sıra üçüncü yeşme gelmişti.
Ona iyice görebilmek, kimin rasmi el-
duğuna seçebilmek için pencereye
yaklaştı. Negatifin sağa tuttu. Resim-
dekin kadın eldarazı farkındane yun-
rularını tedbirkir bir tavırla ha-
yaya doğru salladı. "Soni rezil he-

rif seni, hele bir eve gel de görürün."
diye mırıldandı. Fotoğrafın kadının
arısında bir kilitli mayesından baş-
ka bir şey yoktu. Madam Herma si-
nirden tiri tir tırıldı. "Acaba bu
negatifin koyuysa nerede?" diye düşün-
dü. Filme baktıkça mayalı kadının cir-
kinliğini seziyor ve kocasının zevk-
sizliğine daha beter feriliyordu.

Birden kararını vermiş hemencek
aile aile mantonsuz sıvış sokağı fı-
rladı, resim en yakın fotoğrafçıya gö-
türdü. Fakat ne yazık ki koyuysa an-
cak ertesi gün alabilecekti.

Boy Walner öge vakti evine ge-
lince karısının bu gibi selâmlarında
pek de hoş olmıyan bir hava es-
tiğini derhal anladı. Surt bir şey soy-
lenmiş olmalı.

"Bu gün hava çok sıcak, çok bu-
naltı" dedi.

Madam Herma derhal tapı zedil-
ne koydu:

"De! Plajlar çok daha serin
değil mi?"

Hoca, bu ani hücum karşısında
çarpış kalmadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç! Bana bak sen bilmece ö-
mesini seversin. Bili bakalım, Suyu
kılmış limon gibi suratlı, kocaman
kalçalı, eşi bacaklı, nezdü bu?"

"Eh! Buna benzer bir şey. Ney-
se bir tarafta brakalım, Sabaholun gi-
derken dünkü elbisesinde cekte
cizdânın unuttumusun. Ceketini asnak
iş imkânen alırken yere düştü.

Kaldırırken içinde ne buldum derne!

Mesây Herma ürperti. Vücudun
temizi ama ne de ota bir erketti ve
ne ota o da bütün diğer erkettiği gi-
bi cizdânı dardı nahoş mevzuların
nefret edirdi.

Herhalde bulduğun pek fena bir
şey olmasa gerek.

Numarı bir, yüzük bir bank-
not.

Walner rahat bir nefes aldı.
"Ete Sektim" biliyorsun ki senin
şay günün geliyor. Sana bediye ala-
caktım da..."

"Dinle neler buldum neler, hele
yarın olan da..."
Madam Herma neş çikarmasına mey-
dan vermesin ocağı kapısını kula-
car pıttı. Walner yalnız kalınca bir
müddet dalgın dalgın düşün-
dü. Sonra masaya yaklaşıp cizdânını
karşıladı. Fakat karısının hiddetinin
sebebiini çıkaramadı. Karu rüi Ya-
ğdu. Karat çıptı gitti. Lokantaya
sitmekten başka cara yoktu.

Aksan evine gitti. Bu vakti ya-
tağın masifir odasındaki divanın ü-
zerine yapılıpı olduğunu gördü.

Ertesi sabah Madam Herma ye-
nemden imceden kosa kosa fotoğrafçıya
gitti. Eve dönünce fotoğrafı karısına
anlatı tatlı tatlı koryuldu. Yavaş
yavaş yüzünün ifadesi yumuşadı.

Walner öge vakti evine dönerken
pek keyifliydi. Nasil yapsa da karıma
gönüllü alsa! Herhalde cizdânında
bir haspânı adresini veya buna ben-
zer bulmuş olmalı. Simdi, bu
punduna getirip kadını gönüllü be-
tirmek lâzımdı.

Eve gelince karısını kollarının ara-
sına aldı kulağına fındıladı.

Karımın o yüzü rüa ile sana
o beyazın ne kadar güzel, tamam al-
sam mı dersin?"

Ah ne iyi olur. Öbür mesleci de
bu işi öğrenmiş olmuştum mu canı?

Walner arkt işin yine enlisi gibi
tıkırında gittiğine memnundu. Ya Ma-
dam Herma e deka da memnundu. Zi-
ra rasmin koyuysalı edile vakit bu-
sun. kocası ile beraber bulundukları
sayırdedili plajlara bir zamanlar
işine evinele ait kendi fotoğrafı
olduğunu görüyü.

NAT PINKERTON

"İNİYÖRÜZ.
HERHALDE
NAT RADYOGRA-
Fİ ALMIŞ
TIR..."

TAYYAREDE

MAR BİREKİ
TAYYAREDE

BİRKİNG DAKİ
KATYA KADAR
NE YÖRKA
GELİYÖRÜZ.

AH NAT!
SANA NA-
SIL MUH-
TACIM

NAT... ZİHNİM KARMAKLA
RİSK... SENİ ONUN İÇİN
GASIRDIM. YARADIMINA
GÖK MUHTACIM.

YORGUNSUN.
BİR YERE Gİ-
DELİM DE
HERSEYİ AN-
LAT...

İNDİKTEN SONRA...

BİR ERKEK MESELESİ.
GENÇ, YAKIŞIKLI, ZENGİN.
BANA BAK. EVLENMEK
İSTİYOR.

ONU SEVİ-
YOR MU-
SUN ?

BİLMEM!
NAT, CANIM SENİ
İNGİTİYOR MU.
YUN ?

MESELE ORADA DEĞİL
SEN BANA HERSEYİ
ANLAT.

HERSEYİ TAMAMI YAKI-
ŞIKLI, ÇATIP NEVİNİ SA-
HEBİ. GÖK DA GİRİN...
HER KIZIN RÜYASINDA
GÖRÜŞÜ MİHAL
PRENSİ...

BİLMİYORSUN SE-
NİN MESUT
OLMAMI İSTE-
RİM DORYAN!
SANDEN İNGE-
ÇÜKBA.

BİLMİYORMUN NAT!
İYİ GÖRÜŞÜYÖR-
SENİN KADAR
İYİ...

DORYAN GÖK DERTLİ !

STUART
BOMONT.
HARTE TRAY-
YAREYDİ. BEL
ZENGİN KADINLARIN.
KI DUNMUSSUN
DUR...

EYET. ANNESİYLE AĞABE.
YİSİNİ BİLİRMİ. EVLENİR
SEN MEMLEKETİN EN
ZENGİN KADINLARIN.
DAN BİRİ
OLURSUN

BEN SERVET İSTEMİYÖ
RUM NAT. AŞK VE
ŞAADET İSTİYORUM.
AMA BİLMEM O'NUNLA
MESUT OLABİLİR
MİYİM ?

BUNU ANKAR KENDİ
KALBİN BİLİR ONU
NE ZAMANDIR TA-
NINDIRSUN...

79

SADECE ÜÇ HAFTA. HEP
BERBERDİK BAŞIMI
DÖNDÜRDÜ. KARAR VER.
NİKİ İÇİN KACIYIM.
BELKİ SÜ DAKİKA PE-
ŞİMDEDİR

AYYI DAKİKA
LÜTFEN DUTU-
RUM. MİSTER BO-
MONT!
İNİYÖRÜZ.

ARKASI VAR.

İKİ AŞK ARASINDA

ALCAK REE'L SANA B'NDOLAR YERINE SİMDİ ON BİN TOKAT ATARIM. KIZIN BİR MELEK KADAR TEZİNDİR.

SİZİN OSİRALARDA BİN TÜRLÜ İŞİNİZ VARDI. SEVGİLİ ZEVCENİZ VAZİYETİ PERÇİNLEMEK İÇİN KIZINIZA YARDIM ETMİŞTİR.

KARISINA VE KIZINA YAPILAN BU İFTİRA LARDAN SONRA GERİ KENDİNİ KAYBETEDİ. SANDALYEVİ KAPIP ANANIN ÜSTÜNE HÜCUM EDER.

DEFOL BURADAN ALCAK HERİF! BANA VERECEĞİNİZ PARAYI TESBİT NEDEN BİR YERE GİT MEM.

GERİ SANDALYEVİ TAM ALANA VURACAKI SİRADA, SALLANIR VE YERE DÜŞER. YIGILIP KALIR. ALAN KORKUYLA DIŞARI FIRLAR.

MATMAZEL JOAN PATRAN FENALASTI. SİZ ANANIN SİZİN BEN DE KIZINA HABER VERİYİM.

ALAN SAATİN KAÇ OLDUĞUNU BİLYORMUSUN? MERAK ETMEĞE BAŞLAMISIM. NEREDEYDİN.

ANLATTIĞIM ZAMAN SENİ DE ÇOK ALAKADAR EDECEĞİN OLAN KÜÇÜK BİRİŞİLE MEŞGULDUM.

BU SİRADA MİRMA ALAN'A RENDEVU VERDİĞİ KAHVEHANEDE ONUN GEÇİKMEŞİNE BİR MANA VEREMİYEREK EVE DÖNMİŞİNE KARAR VERİR. TAM BU SİRADA ALAN GELİR.

NEDİR O?

MÜHİM BİRŞEY DEĞİL. SENİN BİR ÇOCUĞUN OLDUĞUNU HABER VERDİM. HER HALDE İLK SEVGİLİNDEN OLACAK. BU İSE TAHAMMÜLÜN OLUNARSA İÇİN GİDİP BABANA HABER VERDİM VE KONUŞTUM. BÖMESELEVİ BÜYÜTTÜ. BENİ TEHDİT ETTİ. PAKAT SONRA BİR FENALIK GEÇİRDİ.

MİRMA SADA SARI AYAGA KALKAR.

ALCAK DEMEK BABAM SENİN YÜZÜNDEN FENALIK GEÇİR Dİ. BUNUN ACISINI SENDEN GİKARACAM ANAN.

GÜZEL BAYAN BOYLE KALKIP GİDEMESSİNİZ BANA İZAHAT VERMEK MEÇ BÜYÜYE TİNDESİN. YOKSA YANILYORMUYUM?

GÖK SÜVARİ

ORORA KIZARMIŞ, HEYECAN İÇİNDE BAŞIYLA "HAYIRI," DİYE İŞARET EDER. FAKAT ÜBALDO İSRAR EDER.

O HALDE BAYIN...

ALLAHIM!?

BAYAN AZTIRO'UN GÖZLERİ YAŞLARLA DOLDU.

EVLÂTLARIM..
HİKÂYE HAKIKAT..
TEN GÖK GÜ-
ZEL.. NELE SONU

ORORA

ANNESİNİ KUCAKLADI

KİİM... BÖYLE
BİRDENBİRE.. KİMİN
AKLINA GELİRDİ?
MEMNUNSUN DE-
ĞİL Mİ YAVRUM?

GÖK MESUDUM
ANNECİĞİM..

BEN DE SİZİ KÜ-
ÇÜLTÜYÜM MİYİM?

TABİİ YAVRUM.. KIZIM
MESÜT EDECEK HERNESE
BAŞLIYORUM BEN..

NE BAKIŞINA OLURSA OLSUN
KIZINI MESÜT ETMEĞE ÇALI-
ŞACIĞIM.

ALLAH RAZI OLSUN YAVRUM.
BENİM OYUNDAN BAKSA KİM SE-

MIN OLMA
DİĞİNİ
UNUTMA
YIN..

ANNECİĞİM. BEN SANA BİRSEY
SÖYLEMEDİM AMA BEN KONT
ÜBALDO'YU TA MEKTEPTEN
BERİ SEYERİM..

SENİ ÇAKIRIM SENİ.. HİÇ
TE ÇAKIRMAZSIN HANCI..

ANNESİ MUHAFAZAT CEVABI VERDİKTEN SONRA

ANNE... BİR KIZKARDEŞİ VAR...
GÖK TA UZAK AKKARASI VAR..
ANICA VE KUZENLERİ DOLU..

AKKARALARI SENİN GİBİ BİR
ILKBAHAR GİĞEĞİNİ AKKARALARI
DA GÖRMEKLE MEMNUN OLAR
CAKILAR.. İVEĞİN EN GÜZEL
KONTESİ OLA
CAĞIN

BAYAN AZİZİD ARISTOKRATLARI SEVMEZDİ. FAKAT YA..
VAF YAVRŞ "KONTES, LAFFNA ALIŞTI.

KONTES! KIZIM ORORA
ÜPSALA KONTESİ. KAR.
DEŞİM GÜSTAV BUNU
DÜYÜNCE NE YAPACAK
AKABA?

9/2

ÜSTÜMÜZ BAŞIMIZ DA
PEK DÜKÜM. HİÇ KONT KARIŞI
OLACAK ELBİSEM
YOK..

YENİ ELBİSELER YAP-
MAK ZORUNDAYIZ TABİT..
ÇEŞİT ÇEŞİT ELBİSE
YAPACAGIZ KIZIM.

ORORA
İLE AN.
NESİ KE..
SENİN
AĞZINI
AĞTILAR..
BAŞLADI..
LAR CE..
ŞİT ÇEŞİT
ELBİSE
YAPMAGA..
ORORA
İPEKLI..
YÜNLÜ..
BİR SÜ..
RÜ ELBİ..
SE D.K..
Tİ..

YAKIŞTI MI ANNE?

GÜZELE NE YAKIŞMAZ
YAVRUM? SANA BİR
DE İNCİ BÖNCÜK ALA..
LİM SÜSÜN TAMAM
OLSUN..

BÜTÜN BU MAZALIKLARA RAĞMEN BAYAN
AZİZİDİN İÇİNİ BİR KURT KEMİRİR.

NEDEN İÇİNİ GEKTİN
ANNE ÜZÜNTÜLÜ GİBİSİN..
HALBUKİ EN MES'UT OLA..
ÇEŞİMİZ ANLAR..

KORKUYORDUM YAVRUM. BİL-
YORSUN ÜŞALDO AŞIL SINIFI..
NAP MENSUP.. ONLARIN DÜŞÜN-
CE VE ZİHNİYETLERİ BAMBAC
KADIR.. YA UYUŞAMAZSINIZ?

ÜŞALDO NİELERİ
AİLESİNE TANITMADIN
SEVİNGLERİNİ BALTALAYAN
BİR HADİSE OLDU. KIZKARDE-
ŞİM AĞR
HASTA..

NEN VAR
CANIM?

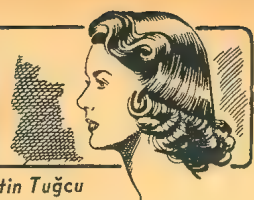
YANIR UYUŞT
YOK MU?

MAALESEF ÖYKE..
SEVİNGE TANISMAK
İSTİYOR.. FAKAT..

ARKASI VAR.

AYRILIK GEÇESİ

Aşk ve Macera Romanı: 4

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Sonra bana dñerdek:
— Yeter artık koca herif. Ye-
ter a canım. Bu kadar nas-
lanma. Dört gündür hepimiz kırıp
geçirdin dedi.
Amcam gülünse de:
— Bir şeyden haberin yok he-
nim; dedim.

Amcam hemen boynuma sarıl-
dı:
— Ah evladım; heptimize geçmiş
olsun.

Nigar onu omuzundan çektili:
— Dikkat edin amcas; sarıma-
yın. Doktor ne dedi?

Amcam gülmükle kendisini top-
ladı:
— Of Nigar Hanım kızım. Bilsen
ne kadar üzülüm. Ya sen?

Nigar içini çekerek:
— Benimki daha başka, dedi

Sebepe ben oldum. Beni kurtarmak
için kendisini o korkunç hayvanın
boynuzlarının arasına attı.

Yeniden gözlerini yaşlar gel-
di:
— Yarabbi bu sene bunun için
mî geldimdi buraya?

Yattığım yerden:
— Üzülmeyin; dedim. Benim
bir şeyim yok.

Odada yalnız kaldığımız zaman
Nigar hanım beni konuşturmadı.
Sormak istediklerimi anlıyor ve
beni üzmeden anlatıyordu. Söyle-
diğine göre boğa bana vurmuş;
fakat bu ehemmiyetli bir şey değil-
miş. Birkaç gün daha yatınca ke-
recekmiş.

Beni biraz iyi bulunca ferahla-
dı. Yanına Seheri bırakarak gitti.
Kıyıcız hepsinden fazla üzülmiştii.
Onu hastalanmış kadar zayıf gördü-
m. Benim ısrarına dayanamadı.
Yanına oturarak yavaş yavaş an-
lattı:

Ekrem aşıbaşıyıcım. Sen ye-
re serilir serilmez boğa dırmış.
Seni koklamış; sonra gerisin geriye
koşmağa başlamış. Bu sırada Sü-
leyman Nigar hanımın çığlıklarını
duymuş; hemen oraya yetişmiş.
Seni kucağına getirdi. Ağzından
bir şey çıkmıyordu. Ölü gülmüdü. Nigar
ablam içeriye girer girmez düşüp
bayıldı. Sana mî bakalım: ona mı?
Her tarafa haberler yolladık. Ba-
ham tikana tikana geldi. Ablam
ayıldığını zaman durmadan haykırı-
yor. Öldü, öldü diyorodu. Doktor
şey vakit gelebilirdi. Boğa kalbinin
üstüne vurmuş. Hemen oracıkta ö-
lebilirmişim. Yirmi dört saat için-
de iyi olursan tehlike geçmiş sayı-
lacakmış. Halbuki otuz altı saat
geçti. Sen hiç kendin bilmiyor;
saykılıyordun. Ablam söylediklerini
duyduydu hep baygınlaştık geçiri-
yordun.

Seher sordum:
— Neler sayıyıldım ben?

Kıyıcız gözlerini alırek:
— Ehen siz dinlemiyorum; ben
uyuyorsa uyanmasını diye odanza
kulak vermiştin yurdum. Bunu
kafe diye söyliştin. Her seferinde
kulaklarını tıkıyor; deli gibi olu-
yordu. Bunu doktora da anlattı.
Sana şaka yapıymış. Halbuki bu ha-
reketi senin gücüne gitmiş. Böyle
hastalıklı zamanlarında insanın için-
de ne varsa hep onu sayıyılmış? O
zamanın beri yanından ayrılmı-
dı. Ne yeme; ne içme.

Yattığım yerde, bunları din-
liyordum. O gün ilk daha yemek

yedim. Kendimi çok halsiz ve zayıf
buluyordum. Amcam da ilk defa o
gün işinin başına döndü. Geç vakit
doktor geldi. Göğüsünü muayene
etti. Dinledi. Bana göstermek iste-
miyorlardı ama çok tarafımda bü-
yük bir çöküş vardı.

Bir hafta sonra bu şeyimin
kalmıyacağı haberi herkesi sev-
dirdi. Fakat daha ilk gün yermiden
kumladımıycaaktım. O akşam Sa-
gar hasıma odasına geçmesi için
ısrar ettiler. Amcam karadaki se-
dirde yatacaktı.

Zavalı adam çok yorgundu. Ge-
ce sabaha kadar oturacağını söy-
lemiş; fakat yatar yatmaz uyum-
uş ve adamakıllı horlamışa başla-
mıştı.

Gece yarısı kapının yavaş yavaş
açıldığını ve omuzlarını bir örtü
ile kapatan Nigarın etrafı ilyce
dinledikten sonra odaya girdiğini;
yavaş yavaş karyolama yaklaştığını
m gördüm. Odada kısık bir lamba
yanıyordu. Sağları başının her ta-
rafında kabarmış olan genç kadın

Benim bakışlarımdan sıkılarak:
— Dönelim artık Ekrem, dedi.

— Üzülmeyin; dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

— Bir şey yok dedim Nigar ha-
nım. Ne olacak yüzümden!

— İyi ama pek dikkatli bakın.
— Bana yiyecek getirdiğiniz için
üzüliyorum da.

— Ne baksaydın Ekrem, dedi.
Yoksa yüzüme bir şey mî sürmü-
şüm?

— Hayır, dedim. Bir şey yok.
— Yok ama üze beni Rica ede-
rim söyle.

benimle tükünası nedir?
Ben size açık bir şey söyle-
yeyim mî Nigar hanım?
Söyle ama kuzum pek açık
olmuş.

— Söylöveceğin su. Şiz artık
benimle fazla meğul olmayın .
.. Neden?

Dedim ya ben artık çocuk de-
ğilim. Sizin yakınığınız beni bir
takım düşüncelere sevk ediyor. Bun-
ları size söyleyemem. Hem bunları
da cirkiri bir yerler sanmayın. Ben
rubu kırıl bir insan değilim.

— Ne acayip şeyler söylöyörsün
Ekrem. Söylediklerin çok halinden
anılıyor. İki içinde bir de kızını
var. Kızıyıyörsün, söylöyörsün, hid-
detleniyörsün. Bütün bunların se-
bebi ne? Yoksa hâlâ bana karşı
kırgın mısın?

Cevap vermedim.

Son defa doktor geldi ve bir şeyim
kalmadığını söylediği gün, es-
kisi gibi çeviz ağacının altına gi-
miştim. Biraz sonra Nigar geldi.

— Çok sıkılıyordum Ekrem de-
di. Ben buraya her geliste iki haf-
ızda fazla kalmam. Başımza bu
felaket çıktı. İki haftayı geçti, hâlâ
Sadri beyle bir şey konuşamadım.
Biraz dolalım mî?

Berber fidanların arasında
yürüdük. Koskoca tarlaları ge-
rek evin karşısındaki surlara
doğru turmandık. Nigar hiç konu-
şmadan yürüyödü. Arasıra bir kir
çiçeği kopartıyor, manzarası güzel
yerlerde bir parça duraklıyor, renk-
li bir kuyuyu seyrediyor, sonra yine
ileriyödü.

Sirtın epeyce yüksek bir yerine
vardığımız zaman yiddelte esen
rüzgârı yüzünü döndü. Sağları ve
etekleri sıkıyor, rüzgârın tazyikile
sene elbisesi vücudüne ilyce sarılı-
yor, genç ve zarif heykelinin bütün
hatları belriyödü.

Birkaç defa ona dikkatle bak-
tım. Bakışlarının sonuncundan sıkıl-
dı.

— Dönelim artık, dedi.

Tenha ve uzak sirtların vahşi
bir havası vardı. İnsan kendisini
yalnız ve vahşet devrinde sanıyo-
du. Birden bu hava ve yalnızlık
mî bana bu kibirli ve güzel kadını
dağda alıyokm, onun göz yaşları-
na ve yalvarmalarına aldırmamak
gibi tutak bir fikir verdi. Kendi
kendime kızsırdım. Bu fikrimi öf-
rensene bana nasıl kızsırdı.

Hemen dönmek için kalktım.
Tam bu sırada yalvarınarda boğuk
bı köpek sesi belirdi. Çok geçme-
din ırlı ve boynunda sivri yüzü kurt
tasması olan bir köpek yamacın al-
tında görüldü.

Onu görür görmez Nigarın içi
bitmişli. Kendisini benim yanına
dar attı. Korkundan titriyor, nefes
nefes:

— Ekrem, ne yapacağız şimdi.
Bıyalacak gibiyörsün, diyorodu.

Amcam bir aralık -bana öğret-
mişti. Doğrusu ben de korkmuş-
tum. Fakat yapacak bir şey yok-
tu:

— Korkmayın dedim. Bir şey
yapmaz. Yalnız yere oturun benim
gibi.

(Arkası var)

11

KRALIÇANIN GEÇMİŞİ RÜZELİĞİNİ
DÜŞÜNÜYDUM.

BEN İŞE ONRES
DARİKADIR PESİMİZDEN
GELEN HERİFİ DÜŞÜNÜYO-
RUM.

ADALAR KRALİÇESİ

BEN DE İSPANYADAN GELEN BİR SAZ
ŞAIRİYİM. SİZE BİRKİTİP SARKI BÖYLİ-
YEM DİMLER MİHALİZ?

ATMACA REİS NE JOFRE KÖŞE
BASINDA DÜRDÜLER VE PESİ-
RİNDEN ADANLA YÜZYÜZE
GELDİLER

İSPANYADAN GELDİĞİNİZ DOĞRUMU
ASILZADELERİM. VATANIMIZ DEĞİL AMA
ORASINI BİRKİTİP VATANI GİBİ
SEVERİZ

BİZİ ACELE
OLMAYSA HAYRARI.

ZİYANİ YOK..
BEN YÜRÜRKEN DE
SÖYLERİM.

ADAM KİTARASINI ÇIKARMAK İÇİN PE-
LERİNİ AĞI. ATMACA REİS TAM
BU SİRA ADAMIN GÖBÜNDE ÜÇ
ÇİRA GÖRDÜ.

DİKKATLİ OL.. ŞAYET BİRDENBİRE
HERİFİN ÜZERİNE ATLADIĞINI GÖ-
RÜRSEN SAĞIĞINA AMİRALIN GÖL-
GESİ ETRAFINDA DOLAŞIYOR.

SAZ ŞAIRİ HEU GALİP HEU SÖYLÜ-
REK PESLERİNE TAKILDI.

NE GÜZEL BİR MELODİ..
GALİBA BU ADAM HARİKİ
BİR ARTİST.

ESER HAYATINA KIYMAK İSTEMİYOR..
SAN ŞU PELEKİNİN ALTINDAKİ İSTEKİ
KİTARAYI VER BAKALIM.

SAZ ŞAIRİ (!) DEBELENMEK İSTEDİ
ATMACA REİS ELİYLE KOYMUS GİBİ HERİFİN
KUSAGINDAN BİR TABANCA ÇIKARDI.

BİR AN JOFREYE DÖNDÜ.. SÖYLECE HERİFİN AĞSINDAN
KABZAYI
ÇIKARDI

BAK BU MÜZİK TE
BİZİM İÇİNDİ

Komşu DERDİ

Yazan: M. YAMAN

B İkinci usunmıyıldı artık. Kıl-rucak gibi derz var mı? Bir eve taşınırsın. Ev sahibi kızını almsın gibi tepene dikilir. Kapıları vurmayın, duvarlara gıvı çakmayın, duvarları çizmeyin, bir sürü kayıt ve part.

Sonra ay başını ilk gün sektirmezler. Kıpıya damırlar. Parayı da alırken azımsar ve dudak büklerler.

Haydi onlar ev sahibi. Ya komşuları na oluyor. Sarkı söyledin suç, penceleden bir şey silkeledin suç, cam açtın suç, kapattın suç. Açsan gözetliyor, kapatsan istiskal ediyor derler. Hele içlerinde ki şirret ve belâli komşulara ne de nir. Bunlar insanı adeta haraca keserler. Çocukları doğar, hele hediye götürme, hastaları otur, hele hatır sormağa gitme.

Yeryüzünde komşuya yaranmak kadar güç bir şey yoktur. Arif Bey-le karısı Dürdane hanım komşu-lardan çok çektikleri, alınganlıkları, korkaklıkları yüzünden çok rahatsız olup rahat, huzur gözü görmedikleri için yeni bulabildikleri ev için önceden bazı şeyler kararlaştırdılar.

Dünyada bir tavuk kesemiyecek, birinin bir yeri kanasa bakmıyacak kadar mahalleli çocuğu olan Arif, kendisi gibi korkak ve alıngan olan karısına:

— Hanım, dedi. Bu defa gittiğimiz mahalleye gözdâğı verelim. Kimsesiz artık bizimize uğrasın rahatımızı kaçırmırsın.

Karısı sordu:

— Senin gibi göğüsünden korkan bir adam nasıl gözdâğı verecek?

— Orası kolay. Bilirsin ki ben iyi yazı yazırm. Kaleminde kan demirler. Bir piyes yazırm, adını da «Gözdâğı» koyarız. Gittiğimiz evde ilk göçeden bu piyes oynamağa baslarız. Ben yazıncıkta iken her senin üstüne yürürüm. Sen komşuları eve üşürmek için «Can kurtaran yok mu» veya «Yangın var!» diye bağırmas, bilâkıs bana karşılık verirsin. Öyle yaparız ki aramıza girmeğe korkarlar, etrafımızda siner. Biz de rahat rahat yazarız.

İyi akıldi bu doğrusu. Ev taşıma aralığında Arif güzel bir piyes yazdı. Zaten böyle bir iki piyes yazmıştı. Eğer kendisini bir takdir eden çıkasaydı bu piyes kimbilir kaç defa oynanır ve nekadara para kazanırdı.

Yeni mahallele epeyce paralı ve sakin insanların barındıkları bir yere benziyorlardı. Fakat komşu bu. Belli olmaz. İhtiyaten böyle bir iş yapmaka gerekirdi.

Binaenaleyh eve girer girmes ilk işleri yatak çekliklerini çözme-den, hem de bütün pencereleri açarak havaya havaya, komşulara duyura duyura piyes oynamak oldu.

Arif, çatlık bir sürâhilyi blâbü-tün gözden çıkartıp, duvara çarparak gürültü ile kıldı. Bunu müteakip karşı şiretlik taklidi yaparak haykırdı:

— Bana bak herif, yine damar-ların mı tıttı? Ben böyle avurt

zavurta gelemem. Bana adla, san-la deli izzetin kıızı hacıyatmaz Dür-dane derler. Hacıyatmaz demelerin sebebi de leşim serseler, da-yaktan südürseler yine yapacağımı yapmamdır.

Karı koca bütün seaeliyle hay-kırarak ellerindeki kâğıtlara baka baka rollerini söylüyorlardı.

— Sana deli izzetin ki Hacı-yatmaz Dürdane derlerse bana da adla, sanla Yenibahçeli Çolak İb-rahimin oğlu Kasap Arif derler.

Ben adamın miyyerini öşer ka-burgalarını tersine çeviririm anla-dım mı sen. Pırlaları toprakken be-nim saldırma ile legatımı nereye sokmuşdun, söyleseñ be...

— Yine burnuna kan kokuyor galiba. Oturup ta rakını afiflen. Elbette bulunur. Patladın mı? Da-ha yatak dengini gözmedim. Mer-diven aralığında mı sızcaksın ö-küz.

Bana bak kart, açmıştım patla-mallık aşkermi dişlerini birer birer de burun köküne mılmarım.

— Aman, dikkat et altın dişimi kaybedersen. Hem bana bak can-ciler kardeşim Keşkeş Süleyman duymasın bana yaptığın bu haka-retleri.

— Uuuuulan Keşkeş te kim o-luyormuş be... Dinim rabbena hak-kiğin simdi elimden bir kaza çı-kacak.

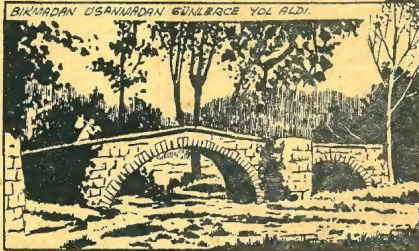
— Kaay! sen çıkartmadan ben çıkartayım beki. Al sana...

Sırtarak diye bir ses. Arkasından öküş böğürmesi gibi bir feryat. Sonra artık sangırtılar, kovalama-lar...

Karı koca ellerindeki kâğıtlara bakarak rollerini oynuyor, el gir-parak tokat takitleri yapıyor, gi-likçin simdi elimden bir kaza çı-kacak.

(Arkası 14. sayfada)

MONTE KRISTO'NUN ESRARI

KORSANLAR KRALI

no.49

HOLLANDALAR ADAYI
KORSANLARIN
KIDIR

KORMORAN NEREDE?
BASINA BİR FİDELE
GELMESİN

BİR SOYUN
(6. sayfadın devam)

İgeri aldı. Bunu gören Eldred'de hiç vakit geçirmeden maskesini taktı ve aralık kapıdan bir bölge gibi kayarak cebinden çıkardığı ampulü patlattıverdi.

Gazın bütün dükkânı kaplaması bir saniye bile sürmüştü. İhtiyar kuyumcu hemen olduğu yere göçtü, gözlerinden gömme gibi yaşlar akıyor, boğazı da feci bir şekilde yanıyordu. Haykırarak istedi, sesi çıkmadı. Albert Linthorpe'a ehemmiyet bile vermeyen Josiah hemen ileriye atıldı ve tam mücevherleri cebine indirirken özüyle biriken bir gözü delikanlıya takılarak havayla ilgili oldu. Gardan zerrine kadar müteassır olmasının olanı geng Albert şaşkın bakışlarla etrafını süzüyordu. Onun da kısa bir zaman sonra babasının aklına uğruyacağını tahmin eden Eldred, gözlerini çocuktan ayırmadan işine devam etti.

Fakat Albert şimşek gibi bir hareketle elini kaldırmak duvardaki bir düğmeye basıp ve aynı zamanda alarım zilleri çalmaya başladı. Dükkânın kapıları da çelik kafeslerle örtüldüler. Eldred beyninden vurulmuş dönmüştü.

Biraz sonra gelen polisler, mücevher muhafazasını sıkı sıkı kucaklamış olan tanınmış müteahhit Josiah Eldred'e Albert ile boğuşurken buldular. Kavga esnasında yüzünde maske parçalanmış olan Eldred'in gözleri de artık etrafı sezmeye olmuştur fakat geng Linthorpe hâlâ sapa sağlam ayakta duruyordu.

Albert Linthorpe sorguya çekildiği zaman bunun sebebini izah etti. Erişten önce tedavi için Amerika'ya gittiği zaman, meşhur bir müteahhası, gözlerine, bütün göz yuvalarını temas ederek saran bir santimetrenin binde biri kalınlığında Batza - Goerz cam kapaklarından takmıştı. Gözü bütün dış tesirlerden koruyan bu camlar hem görünüşünü kolaylaştırıyor, hem de dışardan hiç fark edilmiyorlardı. Ve bundan haberi olmayan Josiah Eldred'e işlerin bu şekilde sarpı saracağına düşünmemişti tabii...

KOMŞU DERDİ

(13. sayfadan devam)

yor, birbirlerini kovalayıp iskemleler devriliyor, yatak denkleri, ni merdivenlerden yuvarlıyor, istediklerinden âle gücülleri komşulara duyuruyorlardı.

Temiz ve sakin insanlarla dolu olan mahalle halkı ne olduklarını birden şaşırıp ve gelen bu belâli kırıncılar için derhal merkeze adam laştı koşturmışlardı.

Kart, kucağına oturtulmuş ve derken beş altı polisler bir anı zaat ede baskın yaptılar. Yaka taşa ikisini de karakola götürdüler.

Mahalleye gözdâğı vererek rahat yaşamak için buldukları çare onları daha ilk gecedan karakola düşürdü ve sabahleyin eşyalarını sokagin ağzında buldular.

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
kışkı ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllık (50 sayı) 12 lira
6 aylık (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayıncısı: Filiz İdere
eden: TAHSİN DEMİRAY
Baskı yeri: TÜRKİYE BASIMEYKİ

KORMORAN KORSAN LAR ADASININ REİSİ İLAN ETTİLER.

HAFTALAR HAFTALAR KORSANLAR ADAYA DİRDİRİDİ BİR DÜHEM Yİ YEEK GELMEDİ.

BİNBİR ROMAN

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

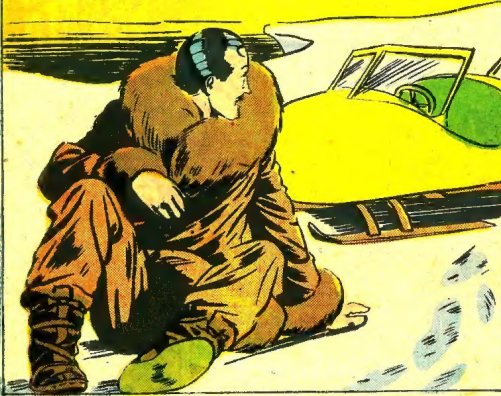
MANDRAKE İLE NARDA
MECHUL BUZ SEYTA-
LARININ DELİĞİ ÖNÜ-
DE BEKLİYORLAR.
NARDA YORGUN AĞIN,
"GELMİYECEKLERMİ A-
CABA, DİYE GÖRÜYÖR.
GECE OLMAKTADIR

HAVA SOĞUKTUR. MANDRAKE ÜSÜYÖR.
UYUMAMAĞA ÇALIŞIYOR. FAKAT GÖZLE-
Rİ KAPANIYOR.

15

ANSIZIN UYANIYOR. ŞAFAK SÖKMEKTEDİR. UYKUSUNUN
ARASINDA, BAZI GÜRÜLTÜLER İŞİTTİĞİNİ HATIRLIYOR.
"NARDA, DİYE BAĞIRIYOR. FAKAT GÖRÜNÜRLERDE NAR-
DA YOKTUR.

KÖYE DÖNEN MANDRAKE, NARDAYI BULAMIYOR. TEER-
Lİ MAHZUN "BUZ SEYTANLARI KAÇIRMISTIR," DİYÖR.
"BAŞKA YERDE OLAMAZ, BAKIN BURADA İZLER VAR."

"YOK YOK! GİDEMESSİNİZ! ORAYA KİMSE
İNMEMİŞTİR. ARTIK KURBAN VERİLDİ.
SİZ CANINIZI NİÇİN TEHLİKEYE
ATIYORSUNUZ?."

UYKUYA DALDIĞI İÇİN MANDRAKE KENDİ KENDİ-
NE KIZMAKTADIR. "NARDAYI MUHAKKAK BULU-
YUM," MECHUL VE KORKUNC BUZ SEYTAN-
RININ MEMNUN KUYUSUNDAN AŞAĞI İNME-
BAŞLIYOR. ACABA KUYUNUN DİBİNDE NE VARDIR?

